

תדרין

טלוויזיה

*** החתונה (יום ד', 20.15) סרט-ריגול צרפתי על מלחמת העולם השנייה.

תל-אביב

*** ההודאה (ירון, צרפת) מי שלא ראה, אל יחמיץ את הסרט, אפילו הוא מוצג בקולנוע רעוע ובסביבה דוחה. זהו סרט-חובה, המוקיע את משפטי-הראווה של סלאנסקי, ודרכם את המישטר הקר-מוניסטי כולו. במאי: קוסטה גאברס (Z) שחקן: איב מונטאן.

*** ילד פרא (סטודיו, צרפת) פרנסואה טריפו מתאר בטעם וברגישות את נסיונותיו של רופא (הבמאי משחק בעצמו) לחנך ילד-פרא, שמצא בעבי היער. סרט מעניין.

*** המסערה של אדים (פריס, ארצות-הברית) ארתור (בוני וקלייד) פן מביא אל הבר בלדה של ארלו גאחרי, על חייהם של ילדי-הפרחים, אשר בעיניו של אדם מבוגר נראים ורודים פחות מאשר בעיני החיים אותם. לאוהבי סרטים יוצאי-דופן.

חיפה

*** אלה הם החיים (אורה, צר-פת) סיפור-אהבה המקבל ייחוד דווקא בגלל תאונה הקוטעת אותו. תאונה זו מצולמת להפליא, שעה שכל אירועי העבר חולפים במוחו של הגיבור בשעה שהוא קורה לו. רומי שניידר ומישל פיקולי.

*** כוב וקרול ומד ואליס (אור-ירון, ארצות-הברית) מחזמר ותיק שטעמו שגועותיה, בקומדיה שאינה פוגעת באיש. מישחק משעשע.

*** שבע כנות לשבעה אחים (ירון, ארצות-הברית) מחזמר ותיק שטעמו כיון ישן; טוב, מוסיקה חביבה, ריקודים יפים, והעולם בוודו.

ירושלים

*** המכורים לזהב (אוריון, ארצות-הברית) לי מרוזין בתפקיד וירטר-אוני של מסית ומדיח, בעיירה מתפתחת של שנות הבהלה לזהב. בדיחות טובות, מוסיקה יפה וצילומים מרהיבים.

*** מצחיקונת (סמדר, ארצות-הברית) למעריצי ברברה סטריסנד; סרט ראוה מזמר ומפואר.

כוכבים

החברה של אלן

*** אם אלן דלון הפך למפיק סרטים מצליח (בורסלינו), הרי שלאחרונה נודע כי יזירתו הנוכחית, מירי דארק, התלטה לנסות כוחה בכתיבת סרטים. דלון-האביר נתן לה הזדמנות ראשונה, ו- היא שיחפה פעולה עם פאסקל ז'ארדן (הדיאלוגיסט הקבוע של ז'אן גאבן) בי-כתיבת סרטו החדש של דלון מדלי (השג-עון). לידעת אלה שיחפשו את שמה על-הבד; היא השתמשה בשמה האמיתי, מירי-אגרוז.

*** רומן פודנסקי מתכוון לק-ראת סרטו החדש, סרט שיופק על-די-הפנר, העורך-המיליונר של הירחון הא-מריקאי פלייבוי. פולנסקי, שהופיע לאחרונה במסיבה עיתונאים, סיפר ששם סרטו החדש יהיה מאק בת, בשתי מלים, ולא כפי ששקספיר כתב אותו. אבל עד מהרה הסי-תבר לו שהעיתונאים במקום לא התעניינו במיוחד בסרט החדש, או בכחונותיו האמ-נותיות של הבמאי הפולני, וכמעט כל-השאלות שהופנו אליו נגעו בנושא אחר: שרון טייט. פולנסקי התרגז וסירב לענות, ומאוחר יותר אמר לאחד מידיו: "עכשיו אני יודע איפה אני יכול למצוא את המכ-שפות של מאקבת".

*** ג'נבייב בוז'לד, השחקנית הקנדית הצעירה, שרבים רואים בה את תגלית העשור בהוליבוד, תופיע יחד עם קתרין הפבורן, ואנסה רדגרייב ואירין פאפאס באחד הסרטים היומריים של השנה: הסרטיאניות. הבמאי הוא מיקל קאקוויאניס (נורבה היווני, אלקטרה). בינתיים מיהרה גינבייב למסור לעיתונאים שיש לה תכנית חשובה יותר מן הסרט. ברצונה להביא לעולם ילד נוסף. אולי משום כך לקחה עימה את בעלה, הבמאי סול אלמזנד, אל בימת הצילומים.

אריק שרון

האמריקאי

פאטון (פאר, תל-אביב, אר-צות-הברית) - זהו סרט הנוטל על עצמו שתי משימות כמעט בלתי-אפשריות (אם לשפוט על-ומצליח להתגבר על שתייהן). ראשית, זהו סרט ביוגרפי על דמות היסטורית, די-קרובה בזמן, שאינו מתמסס בפרטים אישיים חסרי-ערך, אינו מנסה להחניף לגיבורו, אלא מצייר תמונה אמיתית ותלת-מימדית של אחד המפקדים הפחות-שיגרתיים של מלחמת-העולם השנייה.

שנית, זהו סרט מלחמתי, שהקרב בו חשובים אמנם מאוד, ולשם שינוי אפילו מובנים מבחינה אסטרטגית גם לצופים הפשוטים, אבל אינם באים אף פעם על חשבון ניתוח הדמות הראשית, אלא להיפך. גנרל פאטון, כפי שמתארים אותו הבמאי פרנקלין שאפנר והתסריטאי פרנסיס פורד קופולה (במאי בזכות עצמו), הוא דמות רומנטית של סירנו דה-ברז'ראק, אשר טעה בדרכו והגיע למאה ה-20.

פאטון, צאצא לושולת אנטי-צבא, הוא אסטרטג ב-חסד, איש משמעת ואיגרון קפדני, החורז בכל הרצונות החרוזים על קברות חייליו שנפלו בקרב, וחי לפי מושגי-אבירות של ימי-הביניים. הוא מבסס את רומל בתוניסיה, פולש לסיציליה וגורם לבלילמת ההתקפה הנגדית של הגרמנים בהרי הארדנים.

ג'ורג' סי. סקוט כפאטון

עם זאת, הוא מוכן להקריב את חייליו כאילו שיחק בשחמט, למען נצחונות, רדיפת התהילה והכבוד שלו, שאין מאחוריה שום רקע אידיאולוגי, פרט לאמביציה. הישגיהם של הבמאי והתסריטאי נופלים מהישגו האישי של גורג' סי. סקוט, המגיש מישחק מעולה ביותר.

סקנדינביה

נלחמת בסמים

כאלה הם (אוריון, תל-אביב, נורווגיה/דניה) - הוא סרט על התמכרות לסמים, אשר יגרום קורת-רוח לכל החורים, ירגז את כל מי שמנסה לטפל בענייה בצורה קונסטרוקטיבית, ולא יגע כנראה כלל לליבם של אלה אשר להם הוא מיועד בראש ו-ראשונה, הימנויסטים המוכנים לנסות את דבר פעם אחת. זהו סיפור על שני צעירים בני שש-עשרה, המגלים את קסמי החשיש בדרך מיקרה, במסיבה, מתמכרים לסם בגוף ובנפש, ומסיימים בשפל הדרגה האנושית, כשהם זורעים סביבם אסון, בין ידידיהם והוריהם.

כל זה יכול היה להיות טוב ויפה, אילו לא עירבב ה-סרט בצורה בלתי-מסודרת לחלוטין עובדות (פריחת ה-עולם התחתון על חשבון המשתמשים בחשיש) עם בדיות (לא כל הסמים גורמים לאותן תגובות, ולא כולם גורמים להתמכרות) ויוצר מין דיסה שנואית יותר מדי כתע-מולה, פחות מדי כסיפור אמיתי. ואין זה סוד שאף גימנויסט אינו אוהב הטפות-מוסר תעמולתיות.

אולם אם מבחינה תעמולתית אפשר עוד להבין את טעמו של הסרט, הרי הצד הקולנועי עצוב הרבה יותר. מתוך חוסר-רצון להפוך את הסמים לעניין זוהר, ולהר-אות שההזיות גורמות לחוויות ניפלאות (נוסח "קאובוי של חצות"), מצטיין הסרט בבלות חזותיות בולטת. אמנם הוא עשוי בצבעים, אבל אלה מזכירים יותר מכל את עטיפותיהן של הפיסות שוקולד, ואילו הדמויות

מתמכרים לסמים: "כאלה הנז"

השונות בסרט הן שטוחות ושיגרתיות כל כך, שאף צופה-קולנוע בשנות השבעים לא יוכל להתפעל מהן. המוסיקה נשמעת כהשאלה מתעשיות "מוזיק", ה-מספקות צלילי-רקע בבת-ימלון למיניהם, ואילו טכניקת הצילום והעריכה מזכירה את הדרמות הגרמניות של תחילת שנות החמישים. בקיצור, הטפת-מוסר חמורת-פנים, הגורמת נחת בעיקר למטיף, ואינה מגיעה כלל לזה שזקוק לה. וחבל.

אורגיה

לכל דורש

התאוותנים (הוד, תל-אביב, איטליה) - הוא סרט "אקטו-אלי" מאוד משום שהוא משלב בתוכו את אותן התכונות הנחשבות היום למסחריות ביותר: אלימות, מין ושוב אלימות, ושוב מין.

הסיפור כמובן אינו מקורי (משהו נוסח "האזרח קיין" שנשנה בביה"ר למאקארונג): עיתונאי איטלקי מנסה להתחקות על עיקבות ידו שרצה, כאשר הגיע לשיא הקאריירה שלו כדומן-פירסומת בשורת חברת-כימיקלים. שלד זה אפשר להלביש כבר את כל מה שהצופים חפצים לראות. פוליטיקה: בבקשה. הדוגמן היה פעם סוציאליסט פעיל באיטליה, אבל קולקל על-ידי הכסף האמריקאי. חופש העיתונות? גם זה אינו חסר. לעזרת העיתונאי החוקר מצטרף עיתון, שעורכו מסרב למכור את המצפון תמורת כסף.

הרבה יותר מעניין לראות, למשל, מיליונר הומוסקסו-אלי, מיליונרית הרוכשת מאהבים בתשלום, אורגיית-סימס של בני-טובים, וכמה אורגיות פרטיות של הדוגמן עצמו, שנכנסות לסרט בכל פעם שהחוקר מולה פרשה נוספת. לזכותו של הבמאי, אלברטו דה מרטינו, שעבד כנראה בתקציב נמוך למדי, יש לומר שהוא הצליח להכניס ל-סירטו את מקסימום האירויעם האפשריים, כשהוא משי-תדל בכל פעם לגוון בסטיות. לחובתו צריך לומר שהוא

מכסימום של טטיות: "התאוותנים"

ניחן בדמיון חזותי משעמם, בהעדר כל ידע בהדרכת שחקנים, ובחוסר כשרון-העתקה מסרטים אחרים. יש להניח שכל מי שהולך לסרט עם שם כמו "התאוות-תנים" אינו מצפה בדיוק לציורה אמנותית. אבל אפילו כך מותר היה לדרוש רמה לפחות מיקצועית (לא מדובר כלל על אינטליגנטית) יותר גבוהה.